

△△△

Zigurds Teikmanis (onozerō omni)
“Nulltais gads”
Dzejas elementārdaļiņas
III krājums “Bezmasas fotōns”

△△△

Tukšuma kalngalu drīvētā josma ~
Perpendikuli un garīgā drosme;
Atmiņu kamzoļu rīvētā jaka ~
Miņtekas jēgsme no tīra un traka.

Izlases veidi no burtnīcu šķēlēm ~
Mākslīgā klajuma dienvidu dēli,
Māli no lakricas, oļi no sniega ~
Atbilde klusumā - plīsušā diegā.

△△△

iekārtojies ērtum ērti
tūdaļ sākas mūsu filma
neapcērti raskladuška
tad kad visa aina tukša

pieliec vagu mīļlopdzīsni
dzīslinieķ ar māla kurpēm
jau tu tagad saīsini
elektrības vadus durbē

iekārtojies labi šiki
trikiem jābūt auglenīcā
jo visapkārt jaukas migas
mājokļos kur ogas mīcās

degustējot formveižalgas
spalgas iraid kokgrebsnītes
valgu pretmalā un jauksmē
traucas darba darītava

△△△

rubriku tālvaldes skaistošie saraksti
aumežu kapteiņu dižciltes domraksti
ajūru vēdiskie čempionu daļiņi
aļiņi maļiņi saļiņi vaļiņi

ΔΔΔ

bezmasas fotōns ir manējais ēdiens
dzēriens kas izstaro labvēles gaismu
atblāzmu baudot es elpoju skaisti
nāsīs ir dzīvības smarža un smaidi

ΔΔΔ

Prokurōra skaistie lauki
Izpeņģeroti un jauki
Draugu grimasēs un pastos
Tagad cukurputni laksto

ΔΔΔ

Barguma pasaules skaistajos vārtos
Trīsziļbju ūdenis krīt
Pateiktos neizsakāmības vārdos
Slepena brīvība mīt

ΔΔΔ

Es rakstīju vecajā drukā
Un viegli tas, ai, šķita man
Man daudzas ir lomas šai lugā
Un izspēlītes arīdzan

ΔΔΔ

pasakainums irā foršs
draugs mans pasakainais žoržs
reku manas laimes pulss
kļaviņu un bērzu sul's

ΔΔΔ

Jau uzgaismas dziedina klonus
& faktūras izpriece ōmus
& procesu izpildes labad
kāds izsaucas "aba" un "aba"

ΔΔΔ

Zigurdiēla skaņie zvani
Eņģeļ-maratōnu filmās
Aizraun līdzī arī mani
Daiļum-daiļā dziesmā dzilnas

△△△

Necerēju rakstīdamis
Sava pulka loteriju
Aizvākt dīkā notikušos
Rīcīb-mutantus un chromu

Daiļaviešu skaņo pulku
Vezumi ar dītrich-mūžiem
Apsveic jauku dziedāšanu
Dzejas tulku kandidātō

Aizkvēlp lejas sanderktūra
Aizaviešu dzinskstās aimās
Laimē tagad vimblduoņi
Labu pūļu dvestā garā

△△△

divi delfīni

šie ir divi delfīni
tie ir 2 delfīni
divi delfīni esamō mēsō
divējō delfīnō jūsō esatō

△△△

pār mirdzošo uzbeku krāsām
un tievvalstu archīvu grunt'
krimst valk-lōžu tenerif's āsa
kā buntišķu valdzokles und'

△△△

pār adventa laimīgiem mirkļiem
sirds klusumu atkaliņ lūdz
un dzirkstošās priecības irklji
man ausī kā strāviņa dūc

es esmu no laimes un negaisa
un vienmēr man sirdī ir nakts
es esmu tā mīlība negaista
un kvēlošās zibspuldzes dakts

pār mieriņa daudzsoles ganībām
mēs ceļamies augudien jestri

un dieviņa zeltītā labībā
caur eņģeļa spārniem mēs nesti

△△△

eņģēs dzīvo eņģeļi
zēģēs dzīvo zēģeļi
uzvelc pasaku mums nu
zīmē umurkumuru

eņģel esi el man vēl
mana sirds kā gaisma kvēl
kvēl un kvēl un neizkvēl
esi meita zēns un dēls

△△△

kā viešnicas darāmie kārti
und kvēlziedes ūnija ar
mēs einam pa vizošo tāli
kas savieno skrejceļus skaist

und vizošās ūbeles spārtņi
ir klauvziežu mīlīgā spurksts
ko neliedzot vienpatsmes ēlā
ar viensēti umnijā dzen

slavs losjōns ir dziesmieklā unzis
und glauvskāļu terkšķis ar mīlt
tīlt ziensvīnes jautīgjie aukļi
und bižusvars ūrtijā ūk

△△△

ō mans augstākais es
tu nes man nākamības vēstules
lai laimīgi allažiņ esam mēs

△△△

visdārgākās domas un spuldzes
ir sapņu un vaŗvīkšņu tulces
man sērfo arvien internetā
tā apziņa augudien svētā

tur atslēgas vīlēju mūžam
ko atdodu lietavu dušām
kad atgriezties vairs neiespēju

es palaižu bezgalā vēju

ir vērtīgas kosmosam acis
ir mundrs man dārziņā dadzis
vairs neskaitot ciparus, burtus
es sadedzu jaun's ugunskurus

△△△

būvmeistaru trešā ģilde
man sienas ir tās bilde
taranē un lasa kopā
viņas bites rōzā stropā

△△△

jau valstīkļu galvenās jomas
uz pēcteču gaismekļiem mirdz
tur līdz tiem dejo kāds omārs
kam zelta un sudraba sirds

△△△

Uz sniegota paklāja jautra
Mirdz lāsteku vaŗvīkšņu gads
Un esam ar tevi mēs šautra
Kad rotaļās ar mani nāc

Mēs vizinām lāzeru starus
Un izšaujam salūtu daudz
Un pati sev' zeme ir arus'
Iekš viņas krīt svētīgais grauds

No viņa aug debesu kāpnes
Uz augšu kur eņģeļi ved
Tur kristāla vārtos spīd sapnis

Un dievišķas durvis tur veŗas
Cik jauki tur putni jau skrej
Tur sākas tās jaunākās ēras

Mēs esam ar tevi tur mīlā
Un spārni mums baltbalti vēd
Kad lidojam debesīs zilās

△△△

Tais mašīnu ēriņās esam

Mēs visi kā dziļumi, spēki,
Kaut vaļa ir kristāla desām,
Mēs nepaliekam puspelēki.

△△△

No caurziežu līganām pūrām
Uz skujvalžu dienvidu sēklu
Es izplūstu dievišķā flōrā,
Lai satiktu labajo Dēklu.

△△△

Kurresārum mobilis,
Dienvidadtrakciju zaigs.
Nobilis, dzenskrūve.
Atkalatgriešanās laiks.

△△△

△△△

Piramīdas

Šī pēdējā pieraksta forma,
Kas surogātspiegēlus plēš,
Ir ekstāzes statiskā forma,
Kas jaunāku ūniju lēš.
Ir šifri, kas aizvērpijas cellēs,
Ir jūtis, ko tikai pats zin',
Mēs rotaļās ejam, un lellēs
Tiek iepildīts derību vīns.

Es gribēju tevi sev vienu
Un visu, ko rij bezdibens,
To tveicīgo uguņu ziemu,
Ko apskāviens svilinošs lenc.
Jau redzēju pāri un cauri
Ik mirāžai apspļaudītai,
Tad ieelpa piepūta tauri,
Lai svētību dāvātu tai.

Šai kanālu sērfiga tūrē
Mēs pārtopam vizulīšos,
No svara vai tas, ka mums stūrēt
Vien pašnāvnieciskumi dos?
Aiz rasotām rūtīm un sirdīm
Cits piedziedājums nule skan,

Uz robežām izstiepta birbīn'
Ir dievekļu glābšanas zvans.

Es meklēju tās sakarības,
Kas vieno un šķir, kļauj un šķērž,
Iekš pasaules centra ir pipars,
Ko kritušie mūžīgi berž.

Caur ideju tavu un slavu
Es, kāries uz likteņa pulsts,
Nu palaižu brīvībā dravu,
Kur sapņi kā dzīvūdens guldz.

Es zinu, ka dvēseli slēpi,
Kad neatgriezās gaisma vairs,
Tad radu to svētlaimes klēpī,
Kur sadegu, šausmīgs un kairs.
Jau iedūrās ausīs mums ziņas
Par zeptō un nanō, kas nāk,
It visas ka zaudētās cīņas
Par vērtībām pārvērsties māk.

Es tēloju ekrānus baltus
Un krītus, kam pravietojums
Bāl pōlos, to zvērībās saltās,
Kur mūžamājas nesatumst.

Mēs spēlējam vienu, to pašu,
Un SOS-signāls zibsnī mums līdz',
Tak iespējam dzīvot bez bažu,
Jo esam visīstākais mīts.

Vai mainīs kāds likteni cieto,
Kad mūžīgums predestinēts?
Mums jāaprauga lauva viedā,
Kas krūtīs kā atmiņa rēc.
Tad dzirdēsim drīzi par ceļu,
Kas aizvijas debesīs rēns,
Caur Bābeli spītā to ceļam,
Kā rādītis mums bij' kāds bērns.

Jau dievišķā auss tagad lido,
Kur citāda pasaule dzirkst,
Tur eņģeļi kristālos slido,
Un sirdis mums savādi tirpst.
No starpacu zōnas vien raidīt
Šai mirklī mums lāzerus ģeld,
Kad mīla iet skūpstienus skaitīt,

Tai līdz' mūsu līgojums peld.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

∞

△△△

27.06.25 21:21 - Z. Teikmanis onozerō omni: Krustdūrieni

Uzlauztie serveri māca man krustceļu
Prombūtnu ritmos un klātnības šalkās,
Aizlido cepelīns, pilns dūju baltāko,
Svilpītes šaujot viskaismākās alkās.

Šifri ir dzenoši, piltuves - verdošas,
Iekšup ved tieksmes, kam mūžīgās skrejas,
Atminu iedaļas laikjoslu mērauklās,
Atklājot saplaisājušākās sejas.
Grozos uz adatas, mūziku saskaldot,
Neparasts skatiens ik kustību taisno,
Neatrast līdzīga, nesaprast nīcīga,
Kamēr šī mirklība apziņā laismo.

Tu bijī zieds visu tuksnešu krustpunktā -
Medus iekš klints, kam tik dievišķi vaibsti,
Zinība skaidrā un apcere slepenā,
Kuŗa vien šķīstākā dvēselē plaiksnī.

Iemetu nojausmu centrālā birojā -
Līmeņu rādī, kam trejādas dabas,
Neatklāts jēdziens tur tevi man zītina,
Dziļumos slīcinot sērdienu trapus.

Palaid prom esību! - skatus un nesību! -
Krūtežā iekaltos asaru zvīrgzdus!
Smīlētīs smīkst vasaras, saltas no dzimšanas,
Ledājos pārvēršot glāstīenu pirkstus.
Šī ir tā izpausme, ko tev reiz dāvāju,
Tanī mēs dusam kā jēri pie aves,
Tur arī mostamies, tur arī sapņojam
Ceļā pie skaistākās atvadu nāves.

Nav nekas mainījies giljotīnasmeņos
Tajos, ko pārbīda mašīnu raksti,
Varu es turpināt bezgala valodās
Vienatni mērdēt, iekš kuŗas tu sarksti.
Augstumu zemumos, kanālu zibeņos

Esam mēs dejā, kam zeltaina krāsa,
Gudrības kalumos, padomu uzplečos
Mums mūsu eņģeļi pasakas lasa.

Aizmetu vēstuli, tiltus un dzelzceļus,
Nu vaļā tam, kas nav nodēvēts vārdā,
Iesaukums patentē šauteņu binokļus,
Ievēlot mīlu tās karstākā kārtā.

Tagad ir līdzināts grūtākais apvārksnis,
Skatieni mīsies ar miglāju spokiem,
Mākoņu rasā un pērkona saldumā
Lemts mums būs laisties caur elektrōlokiem.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

∞

△△△

02.07.25 21:52 - Z. Teikmanis onocerō omni: Zodiaks

Visas iespējamās laika līnijas
Neiespējamībās aug kā pīnijas,
Zobrats sārtām acīm eļļo likteni,
Iegriež visu dejā, svin ar dzimteni.
Visas neticamās būtnes ticīgās
Atrod sevi tumsas pušu rīcībās,
Vēl par pelniem sīkāk smilktis sijājas,
Kamēr erceņģeļi oglēs vilājas.

Atdodam mēs sevi presei atdzimstot,
Tur kur beidzas krāsas, arī burti plok,
Arī melnais baltums neskarts nepaliek,
Katrs nu pie sava veiksmes zižļa tiek.

Teiciet paradoksus un to DNS!
Tad jau nulltā kārtā kristīsimies mēs!
Ķertie medījumi vegāniski kļūs,
Dzerot ētersulu tā kā viskiju.

Aizzīmogot, sūtīt, gaidīt, paciesties...
Tiesas miesas viesis skriesies visai liess,
Uguns nemitēsies, liesmas sauli raus,
Sadegs lietus krusā, gruzdošs, kvēls un sauss.

Kvantu pinums izjūk, vaļā raisās tas,
Visu vārdu maizes zivīs aizplēstas,

Jūtam sevi iekšā, āra vidienē,
Kamēr aizbrauc maņas laiku izdienēt.

Bedres tās (zem celmiem) pildās dzintariem,
Pasniedzam tos brangi krietniem vīndaļiem,
Esam mēs pusotra, divi, trīs un seš',
Septiņi iekš reizes, bezgalā kas vež.
Sadalās pa šķautnēm kvadrāts, aplis, kubs,
Iksa tvirtās rievās kniebjas zibens skūpsts,
Nemitīgās jausmas pārtransformējas
Transponētos smieklos tur, uz zāģa ass.

Ķīmija mums pieder - alkīmija tā,
Mūsu tandēms tagad dejo trijatā,
Zinām nu, ka visa pasaule šī nav
Īsta, jo jau katra ilūzija blāv.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

∞

△△△

03.07.25 19:29 - Z. Teikmanis onzerō omni: Arabeska

Šo mobilo izpausmju lādētais miegs
Uz skaitreižu robežām skrūvējas liegs,
Ar ģīlenu urbināts taktsmēra slēgs
Plīst miglā kā kutināts aizsaules rēgs.

Mums kaktusi garšo, to sulojums salds,
Caur vienkāršām pretrunām atbilstmes šalc,
Nav iedēģis šachā vairs kumeļu kungs,
Kad asaru zālāji murkšķoši kunkst.

Jūs vaicāsiet kauliem, kur uguns to mīt,
Kur kristāla atklāsmju dziedošais hits,
Jūs vien turpināsiet šo centību, mums
Pa priekšu ies zvaigžņu un ilgkvēdes tums'.
Mēs salokām virves, kas asas no skat',
Uz pusēm šķīst velo- un mūžības rats,
Mēs raugām viens otrā, ko tīstīt un vērpt,
Kad vakuuma dievi prom jēgumu cērp.

Vai vaļa nu askēzei, vienaldzībai?
Pār pērlēm sirds kazinō svētību raid',
Par mums tagad atceras nebijušais,
Kas nedzimis izplēn kā nākotnes gaiss.

Mēs samainām niekus pret fotoniem jau,
Kur labāku rītdienu dvēsele jauž,
Caur ērkšķiem uz elli ved ēdenes koks,
Kur augstināts virsū ir sātana spoks.
Uz naglām jau asiņo palags, tas tirkšķ,
Un trejādas svētacis lāzeros mirkšķ,
Ar skrāpjiem ik cietums ir vaļā nu šķērsts,
Jo ilgi, par ilgu tur mielots un sērsts.

Mums valodas izjūta neatvaino
Un nepiedod grimus, ko teātris prot,
Bet gribam mēs smieties par vieglumu to,
Kas gaišāks par krītu pie tāfeles top.
Vai pierakstīts teju ir viesulis šis,
Kur iekšā birst apvērstas samaņas trīs?
Mēs guļam iekš kristāliem atmaigstošiem,
Jā, kuŗu dēļ mīlinās atbaidošie.

Nav laika tai smaršā, kas stingusi rit,
Mēs aizmigsim skolā vēlreiz aizparīt,
Mums kinō būs smaidā, tam cukurniedres
Būs gleznainās dejas, kur kusīsim mēs.
Kā pārcilvēks sapnis mūs laimībā sauc,
Tur neiedomājams ir kāvišķais auds,
Caur atmosfērrūtīm mēs glāstām arvien
To mīlu, kas kopā ik šķirtumu sien.

Vai matījāt kōdu, kas plaiksnī iekš nakts?
Tas izausts iekš Lielvārdu jostas un sakt's,
Tur sadeg ik tilts, kas bij' aizrūsējis,
Lai atnāktu vietā kāds labs apstāklis.
Caur muļķībām viedām mums šaudās ik acs,
Bet pusdienās servēts tiek kūpināts kvarcs,
Vai tiesa, ka pravietots dzīvības mūžs(?)
Pie lupām kad pielikts pirksts klusiņām - kuš!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

∞

△△△

09.07.25 19:28 - Z. Teikmanis onozērō omni: Vai atceri?

Pa spraugām, pa šķirbām sev dzīvību sprauc
Kāds vēlīns, bet ugunīgs aeronauts,
Ik mirklī tas adato jūraszvaigznes,
Un nodomā mainīt tam 'lirisko es'.

Vai atceri laimību mīlināmo?
To kaislības narkōzi svilināmo?
To ūdeņu rēkoņu pilināmo?
To ekstāzes orbītu cildināmo?

Pa spraugām, pa šķirbām skrej aeronauts,
Tam mājā ir dziesmu un dusmības daudz,
Ik mirklī tas gādina tevi aizvien,
Kad palicis nullē tas vientuļš un viens.

Vai atceri cerību dzeltenāko?
To mūžības turneju svelmaināko?
To sirdspukstu aleju dzelmaināko?
To skūpstieņu atveldzi vēsmaināko?

Pa spraugām, pa šķirbām sprauc lava un vējš,
Bet ticu, ka maldos tas nebūs vairs greižs,
Ik mirklī tas formu redz tavu kāreiz,
Tā zaigos, kad paliks vien kreisums tāds kreiss.

Vai atceri kaismi, joprojām kas deg?
Tās dejas trīs, kuŗas no sevis nu bēg?
To sauli, kas aizmirs svētdienā lēkt?
To mīlu, kas nespēja grēkalgu segt?

Pa spraugām, pa šķirbām viens gaismas stars stīdz,
Tam DNS iekodēts tavas sirds spīts,
Ik mirklī to aeronauts elektrizē,
Lai uzsnigtu sniegi ar' Tenerifē.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

∞

△△△

12.07.25 22:06 - Z. Teikmanis onozērō omni: Atgriešanās saldaiss

Pa vārdiem atslēgslīpētiem,
Pa skatiem, dvēs'lē gribētiem,
Plūst ērkšķu asins dievaines
Kā sapņu avots lietainais.

Uz šķeltu graudu mirstībām
Mēs einam jaunā kristībā
Drīz atzīt cenu pēdīgo,
Kas medī būtni medīgo.

Kā noslaucīts šis visums ir,
No pilnības tas jānošķir,
Kad sentēvi iekš gara dveš,
Tad līgo apziņa kā mežs.

Mēs vienmēr jaunā tiecamies,
Pēc nebijušā sniedzamies,
Kad valoda bēg sirmumā,
Kas pratīs viņu izrunāt?

Jau allaž īpašs ir šis brīd's,
No miesas palicis kad zīds,
Kad vienkāršums ir viedum vieds,
Tas tāļi skrej kā krusas spiets.

Mēs attīstāmies - tas nu gan!
Kā agrāk teici, Zālamān?
Kad nāvēt nākas ticībā,
Top smilšgrauds kalnā milzīgā.

Kad norauts mīlas plīvurs palss,
Sāk runāt firmamenta balss
Par ložu necaurīdību,
Kas piepilda ik gaidību.

Mums atslēdznieka mantojums
Ir tautasdziesmu skandējums,
Kad bagātinās sapņu pūrs,
Par taisnu taisnāks laužas kurss.

Par elpu vieglāks kad top kauls,
Vien atliek ceļš iekš svētās saul's,
Tās padoms neizsmeļamais
Un atgriešanās saldaiss gaiss.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

∞

△△△

14.07.25 21:01 - Z. Teikmanis onocerō omni: Perfektais Eōns

mēs esam pēdējās saules pēcteču bērni
absolūtās gaismas dievības avoti
svētās miņas turētāji
nekatrās dzimtes sūtņi

mūsu kupols ir sirdsšķīstības pumpurs
kuŗā nespējam aizmigt
dvēseles ziņas lietpratēji -
tie esam mēs

gaisma mukdama mierinājās
siržu skaidrības grozos
zvaigznes dienvidus zenītā
rasā pārvērtās

mēs esam absolūtā mīļākie
jo veidojamies viņā kā ziemeļblāzma
kur gaist šīs dzīves tagadējais apsolījums
mēs muzicējam ar rītausmas stīgām

mēs esam nākamā laikmeta pasakainie asni
un kopā ar mums aug visi sargeņģeļi
dzīvodami ainās un ainavās
mēs teleportējamies katrā zeptosekundē

skat skat mēs priecīgi apsveicam saulstarus
viņu parāžu skaistumā
katrs kas ir sagriezies ar zaļoksnu zāli
zina viņu maģijas savienjošo māku

mierīgajā pieupītē čalas no ūdeņiem
brīnumaini šļakstās
rau rau dzeriet no dzīvības strautiem
tie jums gudrību ierādīs

vei vei kāda mīlestība saulītē gozējas
elfi nāk ar siltu maizīti
un sirdsšķīstie redz patiesību
un tās zibeņojošos vējus

krūmi sakuplo paradīzē
kopā ar to saldajiem augļiem
vai turpinājums būs?
tas ir tepat

raugait kā taisnais un šaurais ceļš
ieved ciānā
zvani skan un bērni dzied
pilsētas viducī svētlaimīgie dejo

vai matījāt vīziju
kur vainagotie līksmojas?

smaids iedvesmo smaidu
un piedošana - prieka asaras

gaismeklīši rotāsimies un līgosim
sapņu dzirkstelēs
kur smaršo piparmētras
iedzersim jaunu jaunību

kad tu vairs neesi viens
tu atgriezies dzimtenē
un atrodi mājas
kur tevi gaida mīlestība

kad tu esi atdevis visu
arī pats sevi
tas kas paliek
arī ir noņemts nost
un tad tu saproti
ka ir laiks
kam citam

es aicinu piedot un mieru līgt
izdzīvot daiļās sāpes
lai tās ieved
mūžīgas laimības zemē

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

∞

△△△

18.07.25 21:49 - Z. Teikmanis onozērō omni: Mūžs šis nebūs ij velts

Kamēr es elpošu, ticēšu esībai -
Tagadnes dāvanai, vārdi kur smeldz,
Radīšu drosmi es uguņot kosmosā,
Zinot, ka mūžs šis tur nebūs man velts.

Satiekot draugus un dzemdinot mīlību,
Redzu - tā sauļojas gluži kā zelts,
Izsūtot skūpstus un piedodot dvēselē,
Zinu, ka mūžs šis man nebūs ij velts.

Apkampjot varvīksnes, ceļoties rītdienai,
Jūtot, kā sirdi kuņ kaislību spelts,
Vēroju smaidot, kā klieģas mākoņi,
Zinot, ka mūžs šis man nebūs ij velts.

Asaru rūgtumā, dievišķā svētībā,
Dziedinot sapni, kas zaimots un pelts,
Saņemtu spēku iet tālāk šai pasaulē,
Zinot, ka mūžs šis tur nebūs man velts.

Skrienot pēc laimības dalītā apziņā,
Nomods ar mirāžu pusēm kur šķelts,
Ielūdzu visus uz svētkiem nākt gavilēt,
Zinot, ka mūžs šis mums nebūs ij velts.

Salīgstot mieru un spēlējot mūziku,
Debesīs paceļas derības telts,
Vienotā garā tur sludinu līksmību,
Zinot, ka mūžs šis man nebūs ij velts.

Bezgala kristālu šķīstošās lietavās
Piepildās tikuma dzidrākās pelc's:
Kristījos tanīs es, dziedot un rotājot,
Zinot, ka mūžs šis man nebūs ij velts.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

∞

△△△

19.07.25 23:36 - Z. Teikmanis onozerō omni: Sinestēzija

Tas Dievs, kas nav nosaukts nu Vārdā,
Aizvien Savu patību lēš,
Un Objekts, kas nepastāv esmē,
Uz sirdi Sev jaušanu vēš.

Es uguns i' esmu tai mirklī,
Kad nomainās pārmaiņu punkts,
Kad bezmiega naktīs es svaídos,
Pār mani gulst vienmēr Tas Kungs.

Es sairis esmu tai dzelmē,
Kas pasaules kodolu tur,
Tas dzirkstejo cerībā vienā,
Kam neiznīcīgākais kurss.

Var aizmigt uz mūžiem tik viegli,
Kad zini, ka jāceļas būs,
Kad klāt visas nemaņas pieklīst,
Par stūrakmeņiem viņas kļūst.

Reiz salāpu pazemes liesmas,
Reiz neticu vārdiem, kas plēn,
Vien alkstu es atbildes zināt,
Kā labad gars prom mani dzen.

Pie vella lai vecums un jaunums!
Pie dieva lai laicīgums, mūžs!
Es negribu vienu, to pašu,
Vien visu, ko mīla šurp pūš!

Būs izlaists kāds pants manā dziesmā,
Būs acis, kas sevī vien ies,
Un naktī, kad uguņos kāvi,
Vairs nevarēs izvēlēties.

Es neēju ierastos ceļus,
Kur svešādas asaras krīt,
Bet klausos, kā muzicē eņģ'ļi,
Ko paradoksiem neaprīt.

Tad atgriežos atkal pie sārtā -
Pie krāsas, kas dvēselē deg,
Ar viņu es laboju visu,
Līdz asins uz mūžību tek.

#ZigurdsTeikmanis

∞

△△△

20.07.25 22:09 - Z. Teikmanis onocerō omni: Aktis

Kā zemeslode griežas, kur cikli turpinās,
To lomas kļūst tik tiešas un esmi skurbina,
Kur vientiesīgie dzīro un lepnie pieres sit,
Viss notriekts tiek pa tīro, laiks ačgārniski rit.

Varbūt es tālāk redzu par dažiem gadsimtiem,
Kad tikko piedzimst vecums, tas spirāļveidā skrien,
No kniepadatas gala līdz dižam apvārsnim
Kā tīklā pulsē skala, kam nodomā nav rimt.
Man nākotnība rāda, kā izskatīsies viss,
Ik ģeniālā prātā ir tie, kas skandē 'bis!',
Kas laiku satvert mācēs? Kas laimes pūru vērs?
Kas vakuumu reiz smacēs, ko sargā Dieva zvērs?

Ir katram atslēgrievas iekš dienišķīgās maiz's,
Ir katram rūpju rievās, kāds slepenīgums baiss,
Kas atļaus kosmam dvašot, kā iecerējis tas?
Mēs nepārstājam ražot sev zelta lamatas.
Lai spļaudās uguns gari, kas mājas neatrod,
Mums jaunu pavasari ik mirkli svētums dod,
Lai tiesa galā vesta, lai grauta sakāve,
Kur dievišķīgā žestā aust skaistā pēcnāve!

Es būšu te, uz vietas, kur mani atrast var,
Kur muļķu runas viedās jau tulko cita var',
Vai jūtat apgriezienus, kas zemeslodi plēš?
Tie reiz mūs visus vienos, kaut paņēmiens tiem svešs.

Ko darīs drukātava iekš skaidriem skatlogiem?
Jau pienāk svaigā krava ar miņas arodiem,
Cik piņķerīgs nu šķietas šis mirklis gaidītais,
Ir izsoles tur sietas, kas spēs tās vaļā laist?
Jau siržu pukstus skenē acs sārtie lāzeri,
To delikātais plenērs aug sāpju klāsteros,
Kas pratīs dūrēs žmiegties un sevi nokaut nost,
Tam allaž būs kur tiekties un taisnīgumu jozt.

Mēs aizdarām šo aktu, nevienam tas nav tāls,
Un, pat ja kāds to zagtu bez pipariem un sāls,
Vien izredzētiem ausīs tā patiesības svīds,
Lai dzird, kam dzirdēt ausis, lai atnāk citāds rīts!

#ZigurdsTeikmanis

∞

△△△

21.07.25 21:57 - Z. Teikmanis onocerō omni: Vērtslietas

Vissīkākajās lietās ir ielikts likums sirms:
Kas notiek un kas notiks, jau noticis ir pirms;
Ir durvis, un ir vārti, ko saēd laika tārps,
Kad eksper'menti uzsprāgst, tad paliek vien tā darbs.

Aiz spoguļmozaīkām, kur satiec savu 'es',
Var pasmelt mazliet slābas, bet dižas pērlenes,
Tām ceļarāžu pulkā ir arī tava sirds,
Ak, atceries Barbēlō, tai tavas dzīves dzirksts!

Jā, tikums allaž paliek, lai kur tu negrieztos,
Ar gudrību un ziņu Dievs jaunu prātu dos,

Kad jaunais pārtop labā, tā augli saldi būs,
Ir jāatgied, ka veido mums vidū tiesnešus.

Var būt, ka laiks ir pret mums, var būt - viss iepriekš lemts,
Kad nelokāmais zobens pie katras rīkles ņemts,
Ka maņas viļ un māna - to daudzi guru lēš,
Bet dažs labs arī atrod, kur piedzimst gars un vējš.

Kur bezceļš pārtop purvā, man lemts ir dziļi nirt,
Jo ko dod, ka pa gaismu vien raugu laivu irt,
Man jāpārvērš ir ūdens par vīnu saldāko,
Lai tas sāk ritēt droši mūs' laimes zaldātos.

Mēs esam viena tauta, nekad tās nebūs div's,
Bet trejas - tas ir skaidri - ir liecinājums dzīvs:
Ne visi aizmiegt naktī, ne visi rītā most,
Kad nākas liktenībā ar lauvas ilkņiem kost.

Jūs zināt diezgan labi - ir katram loma še,
Neviens to nevar atsaukt, vai melnā notušēt,
Skat, aicinājums kveldē ikvienu dzīslotni,
Kad jāgaida vairs nava uz veiksmes izlozi.

Tik pārlasiet šos vārdus, kad padoms jāmeklē,
Kad tumsa gaismu laužas ar varu anektēt,
Mēs izbijuši esam, bet nemirstība vēl
Ik mirkli dvēslē kūšā un harmōnijā kvēl.

Rau, visam ir še sākums un beigas arīdzan,
Bet viss, jēkad kas pieder un paliek tev un man,
Ir tikai tas, kas vidū - iekš ceļojuma serd's,
Bet, liekas man, ka tādēļ jau vien ir mīlēt vērts.

#ZigurdsTeikmanis

∞

△△△

27.07.25 21:20 - Z. Teikmanis onocerō omni: Spodrace

Spodrace mīlā, tu izgaismo esību
Gaišāk par žilbstošo vasaras dienu,
Krāsas kust burvībā, skaņas plūst toņmākslā,
Sakuļot cukurā skūpstus un pienu.

Spodrace, godinu tevi šai mūžiņā,
Skatienu lustrās mirdz cerības smaidi,

Skāvienu ilgās, kas izdejo mākoņus,
Tu manim mīlību jaukāko raidi.

Ceļojam kopā uz aizmirstiem gadsimtiem
Spēlēt un līgot ik vasaru mīļu!
Puķēs un papardēs rasu tad paijāsim,
Paturot sevī tās sapnīšus zvīļus!

Vai tevi matīju toreiz aiz varvīksnes,
Savācot medu jau rudenā dziesnām?
Smejoties vējā un auklējot dziesmiņas,
Tevi drīz atradu pasaku liesmā.

Spodrace, velti man skatienu dievišķo,
Rādi, kur piemājo saulītes zirgi!
Izkliedē ēnas un izlolo zvaigznītes,
Kuŗas dzied dvēselē manim ik mirkli!

Dāvā man atklāsmi mirdzošā ausmiņā,
Dienū lai vadu es gudrībā laipnā!
Pasniedz man roku tai līksmīgā skaistumā,
Rādi, kā gaismā tikt eņģeļu laipām!

Spodrace daiļā, tu garā man margotā
Svētā un mīlīgā vizuļu rakstā,
Teiksmainā būtne, ak, tver manus skūpstienus,
Kuŗi starp lillijām laimītēs laksta!

Laižamies dzirkstīs, kas rotājas pasaulē,
Savijņo tās mūsu sirdi un dvašu,
Augstu virs debesīm, tālu no negaisiem
Baudīsim saldāko jutekļu ražu!

Vai reiz tev sacīju, vai reiz tev atzinos -
Tu esi ekstāze man visu kveldā!
Spodrace cildā, jau vēlos, lai mūžīgi
Abi mēs svētlaimes skurbumā peldam!

#ZigurdsTeikmanis

∞

△△△

30.07.25 21:06 - Z. Teikmanis onozērō omni: Attīstītā filmiņa

Iekārtojies komfortabli
Trijstūrveida plazmas aplī,

Skaties, sadzīst mākslas aura,
Bēgdama no cieta pauņa!

Vienmēr jauns ir esmes moments,
Vārda abpusgriezīgs zobens,
Svaidi liesmas pādrošībā,
Manieriskā atdotībā!

Gadi bija, mūži paliks
Un to dejas vēriens brālīgs,
Pārcilvēka smadzeņojums
Ārā ņems no jūras bojas.

Zīsti sevi - iepazīsti,
Jutekļi cik tev ir īsti!
Drīksti aumež uzdrīkstēties,
Svētīt visas dievu klētis!

Kamēr nāve soļo blakus,
Nozodz velniem visus ragus,
Esi dvaša serafimiem -
Vulkāniem, kas verd starp liniem!

Vai tu jūties komfortabli
Nu, kad vīna kausi saplīst?
Skūpstīsi vai tumsas princi
Tā kā savu mīļo minci?

Jau starp mūžamežu kalniem
Lasīts top, kas kļūs par pelniem,
Krustuguņu bezgals kaķis
Visos klusos svētvakaros.

Nepārmet, bet priekšup berzies!
Skaidrība tak nepiedziesies!
Katra zvaigzne, naktī plūkta,
Ir uz traku deju lūgta.

Centrējas kad nebūtība
Anti-eksistences gribā,
Nekurienes saplūst kopā
Bezdiebīga raktā robā.

Neiespējamības jomā
Beidzot pazūd arī lomas,
Tur, starp tumsību un gaismu,
Mājo dižciltīgais taisnums.

Mīlas atradnēs un drudžos
Nu ir katrs mirklis bučots.

#ZigurdsTeikmanis

∞

△△△

10.09.25 14:17 - Z. Teikmanis onozērō omni: Saplūsme

Vai atceries rakstus, ko dievi tev deva?
Tā bij' visu lielākā mīlības deva!
Starp zīmēm tur spulgoja uzvaras spozme,
Vēl dziļāki raisījās saulotnes rosme.

Ō, spīdi līdz uzvaras mirdzstrautos kusīs,
Līdz gaisma iekš sevis ij vērsies, ij duzīs,
Vai jaut jaunu elpu iekš taisnības ārēm?
Jau gatavs tur medus nāk brīnišķām kārēm!

Es matu tur mīlu, kas tērpusies rōzā,
Un baltas tai maliņas kairīgi grozās,
Kur vienojas kvelde ar pasaules veldzi,
Ak, eņģel, pie laimības tuvāki velci!
Jau magones zaigo iekš pasaku tvīksmes,
Nekad nevaids bijis tik daudzi šīs līksmes!
Mēs ceļojam ērās, kas zeltaini lāso,
To viedums mums mēles ar skūpstieniem krāso.

Kur deg ledus tilti priekš saltajiem metiem,
Mēs sekojam mudri tik kāviem jo svētiem,
Kur skan cauri sarmām ik sniegpārslu smieklī,
Jau sajūtam garā, cik lidot ir viegli.

Cik mīlīgs tavs vaigs ir, ō, eņģele tiklā,
Tavs nams cēlies dejiski rōzganā stiklā,
Tur vēros, lai atgistu sajūsma spilgtu,
Lai prieksmirklis plestos un mūžīgi ilgtu!
Tavs skats zvaigznēs margots ar rūpības vēdām,
Kad lūkojos tanī, drīz esmu bez bēdām,
Ir mīla mums dota, kas saldmi sēj mūsos,
Lai atspirgtu sirdis jau svētbrīžos klusos.

Mēs traucam caur kosmosiem blāzmotnes mirgā,
Kur krietnums jāļ droši ik daiļākā zirgā,

Un dvēš'le ir avots, kur vizmojas vārdi,
Ko lūpas čukst maigi, tik koķeti sārti.

Ak, gulsties ar mani, kur sapņi dzied austī!
Jau pārpilni pludo mums kaislību kausi!
Mums balta ir saule, kas ticību sūta -
To ticību labam, kas ievibrē jūtas.
Vai kūleņus metam, vai sīrupus laizām,
No mīlas mēs tiltu pār tumsību taisām,
Vai dzīvūdens burbuļos smeļoties peldam,
Šai jaunībai dziesmas visjaukākās veltām.

Kur naktis, kas sviedros reiz svaidījās ēnās?
Mūs' alkas pēc mūžīgās gaismas nu dzenas!
Mēs vijamies kopā kā vīnstīgas jautras,
Jo caurdurti esam no Amōra šautras!
Un laime mīt mūsos kā svētapsolījums -
Cik skaists ir tās mirdzošais lietlāšu lijums!
Mēs dvašojam kaismi, kas izkausē oļus,
Tik pasaku tekās sev likdami soļus.

Tad atceram rakstus, ko dievi mums sniedza,
Tur apslēpta pulsē vislielākā prieca:
Kad eņģeļu spārni mūs sedz gaišām jūtīm,
Jau iedegas mīla iekš bangotām krūtīm!

#ZigurdsTeikmanis

∞

△△△

29.09.25 20:58 - Z. Teikmanis onocerō omni: Svētdziesma

Tu atnāci, dziesma, pa vējotiem vārtiem,
Kur izmisums kaļ katru domu,
Caur liesmu un zibeņu ekstāzes ārdiem
Uz pusēm tu šķēli man klonu.
Tu brāzmojies, dziesma, starp vārdiem un jūtīm,
Ko tumsa rauj ātrāki projām,
Un mācīji manim, kā gribu vēl rūdīt,
Kad gaidas iet baisākā bojā.

Pa garu un eņģeļu vēsmotiem ceļiem
Reiz cilvēks plēn tvaikos un auros,
Kad mīlības priekšā es kritu uz ceļiem,
Tā aizplūda vīzijās caurās.
Pa ēnu un naktsguņu lauzītām dvašām

Rit ilgu un cerību smeldze,
Tu atnāci, dziesma, līdz sirdsdurvīm pašām
Un pārvērti skatienus veldzē.

Vai spēju es iztēlot skaidrību dzidro,
Kad spēlē tu skeletu manu?
Vai māku es susināt asaru mitro,
Kad serafi atgriezties zvana?

Uz vārtiem, kur dievību afekti strāvo,
Es sakaļu ticības pārles,
Un, pēdīgai mirklībai debesīs blāvot,
Tik saldi es dzeļu to vērm'les!

Ū, dziesma, tu godīgā atsvāra auklā,
Jel atklāj man nākamās lietas!
Kur iztālē aizskrej kāds uzvaras sauklis,
Šurp svētījas zinības viedas.
Uz gredzena tava mirdz praviešu lauva,
Pa priekšu tai ugunis laužas,
Kad pārrauta taps pati beidzamā tauva,
Ar ekstāzi pildīsies plaušas.
Ū, dziesma, tu pārmāci negaisa dārdus,
Kad iešalci smadzeņu gammās,
Arvienu tu atrodi karmīnā sārtus
Tos sapņus, kas mirst as'ņu lāmās!

Pirms simtgadu kodeksiem, kristālos skalots,
Lās mūžīgās jaunības avots,
Tur, dziesma, kā bezgala ēters tu palo
Un spirdzini ūdeņos savos!

#ZigurdsTeikmanis

∞

△△△

02.10.25 12:29 - Z. Teikmanis onozērō omni: Burtu burti

Ainavu aina un vaimanu vaina
Sacentās svētumā, spēkā;
Izmaiņu maiņa jau mainību maina -
Paliec tu viens savā ēkā.
Gudrības kalngals un straujupju sapals
Iznērsa energō-vaibstus;
Atstāj, jā, šis ir mans mīļākais gabals! -
Lolo tas jutekļus skaistus!

Daiļuma daile un bailīgā baile
Atnāca tieši, kad vajag;
Gailošā gaile un spaidīgā spaile
legāja baltajā mājā.
Jā, šis ir stāsts par to varoni taisno,
Atmin kuŗš noslēpumiņus;
Stiklotā elpā kur ledusvīrs aizsmok,
Kausē laiks mūžības viļņus.
Gandaras gvarde un dižciltes varde
Ziemai krāj ugunis acīs,
Tikai tie nulltākie tūdaliņ pārdeg -
Pārdeg, kaut spītējas atdzist.
Slepenās slēpes un drupenās drēbes
Atklāj jo mirklis, jo daudzāk;
Rodeļu rosmes un trobeļu rēbuss
Kristījas tiešraižu draudzē.
Jā, šis ir multiverss, cepts savā sulā,
Katrs, cik grib, tik ar' bauda;
Jā, šis ir apmātais skrējienā dullā,
Skat, kāda viņam ir jauda!
Bezvāržu varzas un skābaržu dārzi
Parādus atceļ un dūdo;
Vai tajos nākotni labuprāt kārsi,
Visus uz apgaismi sūtot?
Jā, šis ir dziedājums jocīgā garā,
Piedevām - svētbilžu kaŗi:
Tad, kad tās sviestas no baznīcām ārā,
Vienulaid pasmieties vari.
Senatnes sēnes un pirmatnes sirmums
Sameklē katram tā darbus;
Gaisā met dziesmu, kas augudien virmo,
Salda kā trōpiskais arbūzs!
Meistara meitas un vēdiskie veidi
Mīņājot min miniatūras;
Kārtības sardzības varenie reidi
Peld svešas kundzības jūrās.
Tā rodas dzirnavas helikopteros,
Tā sokas ņiprajiem jungām;
Zemenes atrast var ērkšķainos ceros,
Sirds kad tik jūsmīgi bungā.
Griešanās grieznes un tiekšanās tiepšas
Gaŗina garaiņu garu;
Izpētot reibuma, raibuma riebšas,
Varu es virināt vaŗu.
Piekasot kases un izklāstot klases,
Budinās kņudas un budas;
Pasējot pases un fasējot fāzes,
Norūdās rūdas un būdas.

Kņieburu knauķi un ķīķīgie ķauķi
Šturmgļancē rančō un dančus;
Kņikutu klikšķi un skaudīgie skauģi
Gatavo sātīgus brančus.
Trikšķtuŗu mirkšķi un mīlīgie čirkšķi
Štrumbantē midžina ķilķus;
Ķīlīšu ķīlas un smuidriņie ilgšķi
Cukuro smaidošus ilģus.
Mazinot masu un rasiņot rasu,
Tīksme kā eņģele eņģēs
Asina asis kā nadzīgas nāsis
Izmēģinājumu meņģēs.
Sasējot sejas un izejot ejas,
Dzejojot dejas un fejas,
Augšā var tikt no visdziļākās lejas
Spēju un nesēju vējā.

#ZigurdsTeikmanis

∞

△△△

10.10.25 19:39 - Z. Teikmanis onocerō omni: Bungojumiņi

Nākamības tukšās jūtīs, viņu starpu brīdis,
Ir šī cildenuma sprūdis, atklāsmīgais sprīdis,
Jaunā meta nulles cipars atmasko un piedod,
Atkožamais elles pipars asumu sev ziedo.

Kvadrātiekaķas kā slūžas vārto vārpas ārfās,
Noteikumu svešās dūšas karpu kārpās kārpās;
Piemetamā gara daļa un tās neiznākums
Skaitļojamā eļļas gaļā iežmiedz spoguļbākas.

Jā, tu esi atdzimušais prom no vecās dzīves,
Jaunais cilvēks, ieskaķts mušās, izbalina īves,
Sķrejteķā caur rudens krāsām pilienus dzeķ mutes,
Pastarpinātības kāķas pagrimšanu stutē.

Skaidrā snieķa karmīnķarōģis zibsnī Ziemassvētkos,
Pumpurķazos kadiķķaros uztraķuķies lēķti;
Vienotības argumētos iztek ķīļu rievās,
Lūģsnu skaitīšanas entās iznīvelē nievas.

Vai jūs būsit galvoķuķi aķtes žīķlā cīrsmā?
Nemīēģošīes zībēns-zuķi zobus iēcērt virsmā,
Aizģāķģuķīes aizsaulņīēķi priēcā ne pa jōķam,

Jo tur daiņu precinieki lēkā pāri žogam.

Kriptu kritums pirkt un atzīt trenējas kā ballē,
Aizsviedošais medus lācīt's tinas zīda šallē,
Miera adekvātais simbōls murcīts kakla čakrā,
Vilcien-augšupejas limbō liecas ne kā agrāk.

Komentāru salabšana nepieciešamībā
Izlaiž dvašu, lai tā ganās metropōļu Rīgā,
Citadeļu vizītkartes zvana lielvārd-jostai:
Pamīšus šē notiek barbers līdz pat nāves ostai.

Izkāp salā daudzveidīgā, izkāp fjordu taurēs!
Pateicības dienas rītā nebijuši lauri
Sablēj dārgās bēdas, skumjas neatsaucamībā,
Taisno pazušanas pēdas sentimentu žīgā.

Aizrit daktils protō-aktīs un ar' guļamībā,
Nu ir katrs atōms aktīvs skrienamajā stilbā,
Lappuses kā plusu krusti pirkstus saliek iksā,
Peņģeroti zāles uztin manierē sev fiksā.

«Atlaid ļaudis, lai tie dodas pārtiku sev nopirkt!»
«Bet arvien es dziedu ōdas, kā skan bišu stropi!»
Nolaižas pār nakti kāvi un to pieskārieni...
Baltas kājas tu jau āvi, neesam vairs vieni...

★

Skūpstīsi, žēlosi, smaidīsi plati,
Klau, kā mēs sadauzām skaņplates plati!
Ā, būsi mana tu sevī kā pati! -
Lugas jau aprītē - dievīgie skati!

★

#ZigurdsTeikmanis

∞

△△△

10.10.25 23:21 - Z. Teikmanis onozērō omni: Translācija - transmisija

Kristāldarbs sirdsšķautnēs mundrina stikļiņus,
Lai visa esība nebūtu migliņa,
Citplanētradības mūžīgos dievekļos
Neiet vairs pārvērsties pretrunu riebekļos.

Zināma tumsa un zināmas nedienas,
Tomēr vēl saldme ir medainā ēdienā,
Tomēr vēl zvani džinkst ausīs un taranē
Vārtus un mūrūs, kā iemācīts karatē.
Daudzi jau skatās, kā briljanti risinās,
Tajos vissvētākie eņģeļi vizinās,
Tajos ir cukurs, kas pārvēršas ēterī...
Tu esi klints, mans visdārgākais Pēteri!
Savieno rokas nu uguņu karafes,
Ejot tik liesmaini dārdošās parādēs,
Rakstot tos eposus, vietas kas nemaina,
Sīt kā ar strāvu man veļmaiņa ledaina.
Tagad jau dusmas caur pieri vien nestaigā,
Tagad, kad multiverss pil kādā lāstekā,
Mīlu es vienīgo - zina tā precīzi,
Ko man sniegt kopā ar teātra franšīzi!
Lauskas un pērles ir ikdienas izelpas,
Tās ir šī briesmīgā kūleņa frizētas,
Tur savā vidū smeļ likteņa pankūkas,
Tikai pēc sīrupa sitieniem algotas.
Cep savas raizes kā tortes un eklērus!
Tagad, kad patiesais patiesums eglē rūš,
Zīmes vēl savelc uz vīziju grimasēm,
Tad savu skatienu zibeņos izmasē!
Nava te četri, bet trīsi un pusītes,
Kafejas smaidi iekš sirmākās krūzītes,
Nava te aizspriedums galantā zandartā,
Tikai splaujš splāviens tai kokgrebtā mandātā.
Re! Visi pīgori savācas vienuviet!
Bikstāmas ogles tos sveic savā dzimtenē!
Ak, visi putni, tiem tūdaliņ piedodiet!
Lai viņu ogas ij negrimtu grimtenē!
Banāna miza un stāvoklis dzintaros
Vēl manas smadzenes laimestiem pilnvaros,
Iztiksim labi ar šņabi un lakstaugiem,
Dzeltenām presēm un dievīgiem paraugiem!
Re, savā palīgā mākslīgais intelekts
Gaišāk par svecēm ir kapiņos visur degts,
Un viņa veļi ir sapņi ar sākumiem
Nullē, par kuŗu es labu ar' saku vien.
Nāc, Edža Pō, un man baismiņas izčuksti,
Lai dzīvi top manas dvēseles sirdspuksti!
Novērties ūdenī - rudeņu plūdenī -
Tagad ir modē (kā līgoties gludeni).
Ieposto, ievasko, radi un mālējies! -
Debesu zobēnos joki mīl ālēties,
Profiņu kantoņos zāle šņauc miltiņus,
Tos cauri laikiem es aumeždien cildinu.

Pārvērstā karaļvalsts skūpstus nu sagaida,
Motōru laivās kad ieslēgta ātrgaita,
Ceļos es augstvērtīgs pats savā koncertā,
Sakrātā zeltā un sidrabā nodzertā.
Jautāts ir atbildēts, jā, šinī kontekstā,
Kopoju domas es nākotnēs nodegtās,
Vien mazas strāvas kā mailītes pašaudās
Lašādas svārkos un pēcpusēs atšautās.
Rōzā ir pinums, kas grozos lej baltvīnu,
Vai kāds ir redzējis skurbumu albīnu?
Saderot nule ar veicīgām virtenēm,
Smiltis, kas izveido miesu, brūk irdeni.
Vērtējiet fantasmas, jūs, ziņu diktōri,
Jau visus krustus nes prom spoži pitōni,
Jau visus vārdus kā ķīļus uz gruvešiem
Dzen Absolūtais kā strautus no tuksnešiem.
Jā, paldies teicu par atmiņas labumiem -
Rūgtumiem, sājumiem, asumiem, skābumiem,
Jā, tagad sliecos uz bruģiem un parketiem,
Izkaļot atskaņas lūgumiem marķētiem.
Un par šo visu ir stāsti šie vairoti,
Lai kāds pirms laika vairs nenoliek karoti,
Jo tajā smaltstās viss multiverss diženais -
Plāns visām tautām, to celsmei un krišanai!
Nāc, gariņ ņipro, uz elektrōbrokastīm,
Vari it visu no pannas sev nokasīt!
Nāc, laumiņ, feja, uz sadraudzes mielastu -
Tuvības saplūsmes galveno iegastu!
Vai tad jūs dzirdējāt drīzi par kristālu?
Jā, viņš ir ķēniņš, kas pušķo ik istabu!
Jā, domuzīme ir talanta viršana!
Ziemsvētku eglības zvaigžņotā ciršana!
Vai tik šie graudi būs bijuši mēroti
Visiem pēc kārtas, lai nebūtu sēroti?
Vai tik šie talanti nebūs nu sadzīti
Rītos, kas balti ar pasakām slacīti?
Ak, virzos tālāk ar gausi un gausību
Negausmes kalnos, kas grib kaņaklausību!
Ak, dzēšu pēdas es Daugavas palotnēs,
Dzintarus sakārdams Gaiziņa galotnēs.
Še, ekskursija tev, mīla, un feinumī,
Neba tie esot tik klīrīgi kleinumī,
Tu esi vērta šā dievišķā greznuma -
Tievākā galā no smalkākā resnuma!
Oranžas debesis dziesmu šķīļ kōmiksos,
Tur kur mirdz pietāte apmēros kosmiskos,
Robežu stieplēs ir sakārtas līdakas,
Stāsta tās leģendas manim viscildākās.

Neapstāj griezties šī skaņplate salauztā,
Rau, viņas sāpes mēs diendienā sataustām,
Rau, lapas lappušu skaitļi un cipari
Virpuļo rakstos kā graizīti dzīpari!
Lādētās bailēs un dzīvības jēgturē
Jācenšas ilgi, par ilgu tur nelūrēt,
Sīksmalki dizaini izpilda funkcijas,
Filējot, līdzinot likteņa krunciņas.
Punkts nav vis punktais iekš sevis un sevības,
Ir visas plaknes un platības devīgas,
Izzinot šodienas mazākos knifiņus,
Sejā nu rasējam skaistākos iksiņus.
Rādi tik piemēru mērauklu tuvcīņā!
Metrs un metronoms sacenšas uzzināt
Skaņas un klusuma gaišanas metrāžu,
Kuņas dēļ līgo visvairāki estrāžu.
Vai šis tiks publicēts? - nesaku, nesolu,
Sevī es taisu visgardāko rosolu,
Interesentiem es pasniedzu vitrāžas,
Naktī ko sazīmē vien manas mirāžas.
Salaid tās jostas iekš kleķiem un iejaviem,
Vārdi kur spraucas caur dziesmām un cielavām,
Mantotie draugi patiesi tur blāzmojas,
Un viņu draudzenes magonēs lakstojas.
Tur ir šīs smilgas, kas jēdzina kupicas,
Tur mani panti vēl mākslai dziļ' uzticas!
Re, esmu vērpis sev sniegotas svētības,
Būries uz nebēdu plūdmaiņu derībās!
Nedali vārmās šīs audekla mānijas -
Gleznas, kas agrāk vislaiku tik mājās -
Nedali daļas, ko dieviņš iekš pasaules
Apvieno šķirtumā griezošās krustcelēs!
Ceļš cauri nāvei lās bībeļu grāmatās,
Un viņu logosi tur kādreiz sapratās,
Nu visas lietas zūd zušanas zudībā,
Jā, mēs to nojaužam pārākā būtībā.
Iemetam pastkastē vielas no svētības,
Dievi kad aizdodas pēdējās medībās,
Zvaigznes mēs apvēršam otrādi, trešādi,
Lai nepaliktu šai dvesībai svešādi.
Eposus sarakstām vaļīgiem slēgtuļiem,
Samaksu atsvešam brangajiem nēģduļiem,
Lienējam slienā kā nagliņas kompotā,
Slavējam firmas, kas sludina bankrotā.
Vai kāds šo lasīs? - es nezinu, nesaku,
Laiku nu izsola atnākam vēsāku,
Laiku nu pārdēvē mūžības statusā -
Kaktusu sulā un garīgā atdusā.

Bet, kamēr bat'rijas uzdrīkstas nestāties,
Būšu es pusnakšu mistiskais ķekatrieks,
Vienojot fāzes un frāzes, un frazēmas,
Pārnākšu mājās no auglīgā harēma.
Skrējienā daiļā pēc miera un sapratnes,
Zinās ikviens, kas mīt mīlības atradnēs,
Jostcaurums vienīgs tur šaudās iekš trāpības,
Audzējot ziemā vislāgākās labības.
Metot uz augšu ik ģeniālu struktūru,
Pārcilvēks mācās aizvien akupunktūru,
Zilbes dzimst tumsā aiz mākoņu mēnešiem,
Atšķēržot rāvēju slēdzējus vēderiem!
Jo kas no tā, ka mēs nemākam apstāties?
Biļetes raksta vien jūgvāģu apskatnieks
Skatē, kas mirkšķina auras un ziedokļus,
Neņemot vērā to sarkstošos viedokļus.
Tā var ar' sacīt par manības kalšanu -
Skuju un čiekuru sardzības malšanu,
Apcerot taisnes, kas gudrību iznēsā
Ļaužmiņu būvētā ēdenes pilsētā.
Āboli allaž tur spēlējas rotaļā,
Spoguļu nišā, tās skatienā otrādā,
Jautājums izmirgo šoseju vilcienus,
Tiesnešu āmurus, kartes un svilpienus.
Jā, būšu dzeja, kas dzīvību pazaudē,
Lieciet to katlos ne`daudz drusku pasautēt,
Ēdiet ar baudu, kas paliek no nopūtām,
Kuņas nu šķirstiņos prasmīgi noguldām.
Veī, baltā stunda ir riesusi pumpurus!
Veī, tie tur spēcīgi diženos stumburus!
Veī, māksla spicā jau operai uzpošas!
Veī, ik aiz mirkļa deg centības gruzdošas!
Mācos es aiziet un mācos es viesoties,
Ak, visa saule pēc manis vēl dziedmot ies,
Krūmāju ēnās un sūnās, kas ziedošas,
Plūst manas ilgas, kas mirdz nenorietošas.
Jā, šis ir stāsts, kam nav redzamu robežu,
Jā, es to stāvu un skrienu, un nosēžu,
Tolaik bij' palsāka pasaule dīvainā,
Atradu sevi tur taciņā rievainā.
Sadegot bailēm aiz Kolkas un Kaltenes,
Paliek vien lūpās tas skūpstiens - skūpstis saldenais,
Akmeņi runā tur jūrmales dzidrumā,
Izkūstot vīnā un sūrsviedru šķidrumā.
Jēga, kam introspekts dod savu priekšzīmi,
Nelido tukšumā klaji un briesmīgi,
Tikai tā vietā tā nobučo zobgaļus,
Atliekot vilkmi kā centrā, tā nomaļus.

Klusums, kas teic savas atmodas akciju,
lemesls ir, kamdēļ pilnīgi sadziju,
Kustēties sākušais tradīcijkamolis
Devis man turīgu unisex kamzoli...

#ZigurdsTeikmanis

∞

zigurdsteikmanis.mozellosite.com

△△△

10.10.25 23:22 - Z. Teikmanis onozerō omni: Plakstieni

Divi, divi - esam šeitān!
Cēlušies no nekatrības!
Reku, puisis, reku, meita!
Ejam jaunā saviesībā!
Pauze, divas, trīs un reizē:
Sākums galu nepiebeidzē!
Guļa miegu nesamaitā
Vilkiem, baložiem un aitām.
Reku, losjōns - tīrais aulekss,
Eliksīra kaisles dzira -
Tā pavisam miltus kaulē,
Atdzīvojoties iekš miras.
Velkam acenes uz mēles,
Dēles tikai mirkļa mūzai,
Svabadā un taisnā ellē
Tilti krīt pa veidnei krusai.
Lolojuma tuvie reisi
Lido jau pa kairo kreisi,
Iztulkotie labīb-nerri
Ir šī laika labie zvēri.
Tu tur esi apkampienā -
Mirdzums nāk no saldā piena,
Viss ir kodēts kopu blīžņā -
Hare Krišņa, Hare Krišņa!
Tikai pārle vidū pūķa
Alkst pēc nevainīga skuķa,
Publika un viņas danči
Rej kā seno grieķu kranči.
Ņaud vien tere - terra buļba,
Burbuļos un gatvju strīpās
Zvalst un zvalstās sviesta kulba
Jaunajās un Vecās Rīgās.
Pliukšķ šīs zemes upeņ-dzirkstis:

Tās ir mani seši pirksti,
Tās ir izredzes un baismes
Šinīs gaismās neizgaistās.
Tālceļ-humūr-kvīru vārdi
Ir iekš koņiem sātināti,
Kaŗo tagad ribu kurvji
Tā kā gigantiskie burvji.
Sveiks - tu esi sveika auŗa -
Dzeŗam vīnu, maizi lauŗam,
ŗe, tev nagā laka rōzā,
Un tu dieve kaisles pōzā.
Var jau bildēt fotogrāŗas
Mūsu melnāķķās ķāzās,
Var jau attīstīt un sūķties,
Un Barbēlō ziedu lūķties.
Aizlec virsraksti un sēķķas
ŗūpuķķos, ķo sakaŗ Dēķķa,
Ai, man prieks par skaidru redķi! -
Tu jau manim cauri redķi!
Homonīmu diŗpārdokķi
Sabeŗ plauŗās pulķa ogķu,
Beidzas ķrīķa periōķķa
Seksu daiķķa saules migā.
Un tu vēķķes ķrietna skūķķa,
Ķā lai viņŗ ir ķāsagūķķa?
Un tu, prūŗķiem laivas tēŗķot,
Izurb buras virtos vēŗķos.
Tur, pirms pieķķsimķ gadu vezmes,
Māķķāķķies mēķ senāķ esmes,
Tur ir Gūķķenberg un putņi,
Tur mēķ laizāķ ķapu gulķņi.
Ak, mēķ deķķķāķ jau toreiz,
Līķķ pat aķķķāķķiskai ķorei,
Vincents mums bij' draugs un biedris,
Nenolauķķa ķas ne ķiedres.
Skoloķķ mūs vecā drukā
Būt par personāķķiem lugā,
Pūru skalot, ķostas locķķ,
Zīrgus ķaķķalauķķā nodzķķ.
Ak, tur bijāķ neķķķķģķķķ
Līķķ pat diķķenumam sķķķ,
Ķā, un ēķķāķ ķuksneŗ-mannu,
Laiķķķķķes uz burbuķķannu!
Ak, ķķķ valķķ vidusķaķķķ! -
Romas impēķķķķas ķvaķķķ!
Ō, pie ēģķķķķķķķ ķunķķķķ
Dabūķķāķ mēķ psalmus dungot.
Izrakāķ mēķ ķķķķķķķķķ,

Pārstādījām kristāl-grīdās,
Ā, jau ekselentie čomi
Nāvi apsveica ar bomi.
Sarakstes tad esot tādas -
Tikai tukšums tām aiz ādas,
Programmas un TV raidnes
Tik uz nulles krustu skaitās.
Jā, mums zelts gan noderēja,
Tad kad spoki salutēja,
Nekad nebeidzami smieklī
Raudāja par dušas divieli.
Biedrības un sanbernāri
Bij' uz pārdom-domu kāri,
Zvanīja kad diplomāti,
Saderēja tēvs ar māti.
Joslu ceļš iekš centra autō
Agrāk bija neōn-tauta,
Izkārtnes kā spuldzes dzisa
Apātiskā kompromisā.
Vai tu atminies man seju,
Kuŗa smaidīja pret vēju?
Zobus rāva dentolōgi
Mītiņā pret šņapsta krogiem.
Tikai Nostradams ar džekiem
Zibšņus pārbūra iekš rēgiem,
Tikai raganas, kas dega,
Prom no mīlas neaizbēga.
Sārti rēca Jēzus lauvā,
Jēriņā kā godīb's balvā,
Papardes ar mēļu puķēm
Aizputekšņojās caur duļķēm.
Vai! - es zinu vienu mīklu,
Kuŗa eposus māk dziedēt,
Uguntiņa skatu ķīpā
Sāļas saulsardzenes blietē.
Pateicos par atslābšanu -
Atrod mani veidodamu,
Prātodamu dziļā ģildē,
Atkinsōna para-cildē.
Zīmogs jauks un braši tīkots,
Zīlnieks maigs, bet neapzīmots,
Jukums smails, kaut atskabargains,
Vibrējošs kā ērģeļ-vargāns.
Smaidi, mauzolej un ēter,
Lai plūst dzīslā foršā Svēte,
Lai ir kumoss brangs bez gala
Savā nolūkā un spalā.
Vai būs deklamatoriskā

Rečitācija un komats?
Šis ir saplēsts lentiniekā -
Diskā, kas ir neaizdomāts.
Skaiti, skaiti, paradigma -
Vai tu kasīsies kā sigma?
Zigmārs labs, un Zina zina -
Viss par mums ir jāgādina!
Izlej savu paukšu ziedi -
Karameli, sīrup-lūpas!
Tagad drānas ļauni pietīk
Cietokšņainās mūžu drupās.
Pareģo man, viešņa dārgā,
Vai mēs tiksīm stikla kalnā?
To vien mūsu ēna sargā,
Izkusdama rasas salnā.

★★★

Dot. Dot. Dot.
Paskat, spīdums plūst!
Ļot'. Ļot'. Ļot'.
Kā var nesajust?
♪♪♪
Kīk. Kīk. Kīk.
Mīļi glāsti sāp!
Ik. Ik. Ik.
Nāc un tronī kāp!
♪♪♪
Šķek! Šķek! Šķek!
Atlaidies un laid!!!
Lek! Lek! Lek!
Re, kā gariņš skraid'!

★★★

#ZigurdsTeikmanis

∞

△△△

10.10.25 23:26 - Z. Teikmanis onozērō omni: Caurspīdība

Šis ir mirklis uzvarai:
Pūles pūļos daiļi darās..
Uztver gaismas niansi:
Tā būs atslēgšanās ārā.

Iekšpus nematōžu pulkiem -
Padošanās kaņogiem,
Advancēta fizkultūra
Atrod laimi visiem tiem,
Kuņi kļūst par zodiak-tulkiem.

Tā šis meldijs arī skan -
Pašpietiekamība vibrē
Cauri tam, kas mūžīgs tvan,
Katru kādībiņu šifrē,
Kur kļūst poltergaišums mans.

Zināšana atkož laikus,
Visumet tā jauka laižas
Pa visvieglākajām tonnām,
Kuņas košļā geišu geišas
Vienmēr zōnā, allaž fōnā.

Spicē dienvidtilta mastus!
Ejam rōzā gaviļ-dejās
Atšķirot un vienot krastus
Pulka dimantos un dzejjās,
Lai tām atjaunots ir raksturs.

Neba feldšērō un kinō
Nule vīstīs ritma zondes,
Gondoljers pa sirmiņiem strautiem
Izliks vēl uz āķa plombes...
El kamīnō, sarkan-vīnō!

Tagad zināt steigta klauves -
Pulsa iziršanas veidu,
Tagad notiesātās lauvas
Darbojas iekš jaunu meitu -
Vai tas klārs, jeb naudas ņauvas
Ņaud par kaķu estētiku,
Mirdz pār zīto ez'tēriku?

Krūmvaldis ar gaķām gāršām
Apceļ ieteikumu klumzas,
Tur var redzēt daļu tumsas,
Tur vēl špaktel' jāšpaktelē,
Lokās brīnumam kur mēle.

Tēlains virziens piekodina:
Tiksimies tai distancē,
Kur uguns nedziest zilacē,
Kur pērkons krusu deklamē,

Kur vectēvs smēķus reklamē!
Tur viss tev daiktus iegodina
Uguns kveldes esencē.

Kā aizzūd sagša elektrības
Ģeneratōrismu viednē,
Tā ar' mīrkšķo sakarības,
Kuŗas aizkuršanā cietē
Skaistās burbuļotās čībās.

★★★

Sirsniņa, sirsnīga,
Tevim ir īsziņa:
Padod to tāļāki,
Zāle kur zaļāka!

#ZigurdsTeikmanis

∞

△△△

28.11.25 22:54 - Z. Teikmanis onozerō omni: dardedzīšu foršumošanās

ačikopu apu-apu
labu darīt pent-tōniku
jauki drillēt aizaviešus
kuŗi mīļi foršumojas

nule tagadiņas dzirkstī
pantiņos kur mīļrozītes
tagadiņ ir forši lāgi
kuŗi kveld kā vaŗavīksnes

mīļi ir šie skaistumiņi
kuŗi redz vis-tāļi - tāļi
zvaigznītēm ir divpadesmit
stariņu no gaismas dzemdes

tur ir maigi lāsumiņi
kuŗi spino viesulīšus
arī mums ir gaismiņ-prieki
kuŗi aust ik jauku brīsnī

ai kā forši foršumojas
mūsu laipnie circenīši
baltgaismiņas dardedzītes

gaiši gaiši plakstiņojas

#zigurdsteikmanis #onozerōomni #kāvi <Šī ziņa tika rediģēta>
01.12.25 16:55 - Z. Teikmanis onocerō omni: Jūs izdzēsāt šo ziņu

△△△

01.12.25 17:07 - Z. Teikmanis onocerō omni: Spēkdaigas

Kā mutantu ūniju cildmē,
Kur ganību lāstekas trīs,
Mēs vienību gūstam tai bildē,
Kur jokoties allažiņ drīkst;
Ar cīņu un patosu spēkiem,
Kas kopotu zirgdarbu spēj,
Mēs einam ar eņģeļu rēģiem,
Kur asāks top ziedoņa vējš;
Kā risinot talantu vaļu,
Mēs piedevīb' labāki jau
Nu mālējam varvīksni zaļu,
Kur nodevīb's viltību nav;
Jau saulloki dzirkstīs drīz pošas,
Un skandalōz' eksistenc' sprāgst:
Tur dzimstas jau sirdsdomas drošas,
Viss labais tur spēkoties sāk;
Uz jēgas un rakstības taisnēm
Mēs zobus kā akmeņus drīz
Nu asinām dārgajās maizēs,
Kā manna tās debesīs līst;
Jau atskaņu mīļotās dainas
No senmātes dievišķi svēt',
Tās izdzied iekš līgo tās saimes,
Kas apgaismē mūžīgā ved;
Ō, līksmes un laimnestās ziņģes,
Jūs esat kā mierinājums
Ik sirdij, kas nemet vairs riņķus,
Bet gaišāku rītiņu jumj;
Mums allaž ir spēks mūsu kaulos,
Un blāzma tur zibeņus dveš,
Mums uzvara tagad ir balvā,
Neviens kur mums nava vairs svešs;
Ak, cildīsim bildes un āres,
Kur prieki mums taisnīgi elš,
Tur ūdeņu skaistākās nāras
Mums rāda, cik brīnišķs šis ceļš!
Ō, lūkosim dižciltes dzīves,
Kur dievi un dieves mūs mīl,
Tad mitēsies lamas un ķīves,

Kas kusīs kāš debessled's zils!
Jau brīvotnē smieklojas lietus,
Un dardedzes blīzganti zaigst,
Jel veiksim, ka allaž tā smietos
Mums dvēseles gleznojums maigs;
Mēs aicinām laimotnes kraujas
Un garus, kas palīdzēt var,
Mums zeltu ir pildītas sauļas,
Un kājas no lāsmaina var';
Mums miesas ir kristālā kaltas,
Un balss ir no vētras un brīz's,
Un allaž ir dzīres mums galdā,
Kur saule kā pasaka svīst;
Ū, daiņosim meldijus brangus,
Kas atkausēt spelgoni prot,
Kas klusina okeānu bangas
Un izcilas atklāsmes dod;
Jel iesim un lidosim gaismā,
Tā allažīņ godā mums celt',
Tā tumsību kļiedē, un kaisma
Tā mūsos uz mūžību kveld;
Mēs dzejotnes esam šīs skaistās,
Un mīla ir mūsos, un laiks,
Kur ugunis uzlaižas gaisā,
Pret zvaigzni šķīst dūmi un tvaiks;
Lai rakstām šīs dzejotnes brīvās,
Tās zina, kur nākošais mets,
Tur einam mēs gaviļēs dzīvās,
Ko izredzes acīdos dedz!
Ak, kur gan bez cerības daiļās! -
Viss dots ir mums bezgalībā!
Mēs elpot nu varam bez bailu
Šai mirdzošā spēkradībā!
Ak, laimēsim mirklus un garšas,
Kas skurbstoši krūtežā lās,
Tur mīlēsim debesu smaršas,
Ko bauda jau dievišķa nāss!
Ū, spriedīsim taisni un labi,
Lai katris pie laimības tiek,
Kā allaž, kas treji un abi,
Tie visi kā gaismekļi snieg;
Ū, patosa vārti un dārzi,
Jūs paradīz's auglību mums
Nu nesat tik jauki un karsti,
Ka zūd, kas tik smags, jauns un drūms;
Mums pacietes darbi ir skaidri,
Un esam mēs norūdīti,
Mums sejā ir allažīņ smaidi,

Kas svētumā nokrustīti;
Ū, gaviļēs dosimies tautās,
Tās ir mūsu gandarījums,
Lai spēlē nu kokles un flautas
Tik tīkami mums un ar' jums!
Jā, esam mēs brīvotņu lauki,
Kur ērgļi un dūjas mīļ' skrej,
Mēs esam šīs nākotnes saukti,
Tā vīnu mums kausos jau lej!
Ak, cildīsim mīlības dzejas
Un ōdas, kas atmosties ļauj,
Tad apklusīs sumpurņu rejas, -
Re, tās dieva dēliņi pļauj!
Ū, filigrānvalstības pulsā
Nu latvji jau līksmo un dej,
Uz kalniņiem vaiņagi gulstas,
Tie visi jau rotaļās smeļ;
Jā, cienīsim skaistuma rotas,
Jo māksla mūs veido un tērpj
Visdaiļākās dziesmiņās spodrās,
Kas pasauli krāšņumā ģērbj!
Ak, pateiksimies šinī ceļā,
Kas visus uz ēdeni ved,
Lai dvēsele pilna jau smeļas
Ar pienu un saldāko med'!
Mēs esam šīs aplaimes sūtņi,
Mēs ritms un bungas, kas skan,
Uz pleca mums dievīgi putni
Jau piedūdo baznīcu zvan's;
Ak, darbs šis - vislabākais, viedais -
Tas sasauc mūs ekselencē,
Ak, pieres viet' - dimanta cietā -
Tā eļļu jau skaistumā ceļ;
Kur krustojas diagonāles,
Kas laikmetus vieno un skar,
Mēs esam no vizošās tāles,
Kur sidraba pavediens gaŗš;
Mēs allažiņ priecājam svētkos,
Mums šodien ir brīnums jau dots,
Lai katra sirds tanī ar' degtos,
Kur skan visu dievišķā nots!
Ak, dainas, nekad kuŗas nerimst -
Tās ir mūsu prestiŗs un gods,
Tās ir visu brīnišķas cerīb's,
Ka salauzts uz mūŗiem ir sods!
Jel dziesmosim jaunajā metā,
Kas pateicas algā tik lab',
Lai dārgumus Laimiņā vedam,

Kur pušķojas Dieviņa dab'!
Jā, dejosim brīnumu birzī,
Kur ugunskurs svētlaimīgs kveld,
Tad pratīsim labajā virzīt
It visu, kas sirsnīgai ģeld!
Mēs esam no drosmes un spara,
Kas ēterī burbuļus laiž,
Mēs esam no taisnīgās varas,
Kas jūsmo tik gaiši, tik gaiš'!
Nekas nepazudīs šai teikā,
Šai leģendā visums ir dzīvs,
Šai ūdai nav sākuma, beigu,
Te allaž viss poētisk' brīvs;
Mēs rosīsim laimdeves tulkus,
Un eross būs draugs labudien,
Tad apvienosim visus pulkus,
Kas zvaigžņotā armijā dien!
Lai mūžīgi skan mūsu dziesma,
Lai mūžam ir dzīvs mūsu gars!
Tas versmo ar debesu liesmu,
Kur zibsnī i iekša, i ārs!
Un atslēgas būs mūsu sirdī
Uz fantastisko jaunumu,
Vai arī tu tagadiņ dzirdi,
Kā gaismā kauj senjaunumu?
Jau deg mūsu zibeņu krāces,
Tur mutuļo tumsības guns,
No bezdibens ūdeņu radzes
Jau pārkoņu simfōnij's dun!
Ō, ekselent-brašumi gudrie,
Jūs esat mums celsme un spēks!
Jel tagad mūs taisnībā rūdīet,
Kad pasaulē nāk pārcilvēks!
Šīs dainas ir derīgas allaž,
Tās mīliet un kaldināt ar'!
Jo dzīvībai nebūs ar' gala,
Tā jaunjaunus tīrumus ar'!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

#zigurdsteikmanis

#dzeja

#onozerōomni

#kāvi

zigurdsteikmanis.mozellosite.com

△△△

22.12.25 03:37 - Z. Teikmanis onocerō omni: Rakst-turība

Es rakstu un rakstu un rakstu
Un gala es neredzu nu
Man' dēvē par gudrāko ākstu
Kad ledu es iededzinu

Es sarkstu un sarkstu un sarkstu
Līdz lillā top deguns un acs
Pie ausīm man zeltītas bārkstis
Par asti man elektrō-vads

Es vārgstu un vārgstu un vārgstu
Līdz tukšākais tukšums ir tukšs
Vēl mani tas ziedoņa parks tur
Kas naktī kā burbulīt's sprāgst pukš

Es karstu un karstu un karstu
Tur mani tas ritms kas spraigs
Man sirdī kāds briljantiņš dārgs tup
Kam dimantos zvaigžņots ir vaigs

Es slāpstu un slāpstu un slāpstu
Ir izkaltis virziens un ceļš
Tak darinu citus es kāpšļus
Un pateicīgs esmu to dēļ

Es grābstu un grābstu un grābstu
Tās smiltis kam tuksnesis mans
Tām allaž ir spītveida raksturs
Kā pretrunīgs glābēja zvans

Es stāstu un stāstu un stāstu
Tos jokus kas atpakaļ ved
Un izdodas nedaudz man pastumt
Šo pasauli manī kas sēd

Es salkstu un salkstu un salkstu
Nav ēdis mans gredzens un gars
Un zemākais tagad ir augstums
Vēl augstāk aug pazemes zars

Es balstu un balstu un balstu
To augšāmu-celšanos brašs
Un nedzirdu vairs nekād' balsu
Kam kādreiz bij' solis tik ašs

Es zvalstu un zvalstu un zvalstu

Gan komētas mēnesi saul'
Jo nav vairs uz zemes šīs valstu
Par miesu top cietākais kauls

Es smalstu un smalstu un smalstu
Jau graudus iekš brokastiņām
Es glāstu un glāstu un glāstu
Kas ēdīs tos ņammiņi-ņam

Es salstu un salstu un salstu
Kaut verdoša dvēsele man
Kāds spēlē aiz muguras Faustu
Kāds vēlas būt Labajais Gans

Es kalstu un kalstu un kalstu
Līdz elektrīb' paliek par brīv'
Tad topu par zaļoksnu lazdu
Kam kaŗogu velku kas plīv

plkst. 03:33
22.12.2025.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
#dzeja
#zigurdsteikmanis
#onozerōomni
#Kāvi
#dzejotnes

onozeroomni.com

△△△

22.12.25 12:37 - Z. Teikmanis onozērō omni: Allaž mājās

Kad tu esi varen gatavs,
Kad tu esi spējš un labs,
Nokalts jau ir dimant-pakavs,
Tukšs ir alas jaukais kaps.

Kad tu esi prom no sāpēm,
Kad tu elektrības stabs,
Pasauli vairs nevajg lāpīt,
Nolaists kuģniecības traps.

Tagad efektivitātei
Vaļa izcilībā dzirkst,
Tagad spīrgstoši ir sāti,

Vienāds top ikkatrs pirksts.

Mūzikai ir diža loma
Mūsu pulksteņ-atradnēs,
Dzejas-rīmju zelta soma
Bērtā kristāl-karafē.

Laiks ir mainījies pavisam,
Mūžīgais nāk no tās dab's,
Sveces mēs. Mēs nenodzisām.
Mums ir mīļais Gaismas Paps.

Gaišreģi mēs esam vienmēr
Katrā mirklī, brīsnīgā;
Ejam lidojumā viedā,
Arī katrā īsziņā.

Sarokojamies ar daiļo
Dzejas-mākslu augudien,
Un tais pirmos rīta gaiļos
Pieder mums visaugsta cien'.

Aizkuģojam senos metos,
Mums tur draugi jāsastop,
Priekos, tīkamākās bēdās
Iztīrās ikkatrs zobs.

Uzlasāms ir vārdu dancis,
Mīņu vācelītes gards
Smaršojums tais ilgu acīs,
Kuŗu izdzied mūsu bards.

Kad mēs esam visi kopā,
Kad mēs visi vienuviet,
Esam jau kā bites stropā,
Kuŗām allaž puķes zied.

Plūstin plūst jau gara straume,
Solī aizspurdz pamalē,
Veidojam mēs gaišu aubi,
Izrakstītām apmalēm.

Dabiskums un vienkāršība,
Vērta adat-caurumos,
Ir vismīkstākā tā čība
Mēraukliņas gaŗumos.

Re, kā beidzas sūrā stunda,

Tautas daiņa sirdī skan,
Zvaigzne tumsu neizstumda,
Izstaro to tev un man.

Re, kā laikrādīši smejas,
Prieka gavilītēm griezt',
Mums ir celiņš mierā ejams,
Allaž mājās pārradies.

12:34
22.12.2025.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
#dzeja
#zigurdsteikmanis
#onozerōomni
#Kāvi
#dzejotnes

onozeromni.com

ΔΔΔ